

A rövidlátó Bagoly

Újabb tavaszok, nyarak, őszyk és telek váltották egymást a Kerekerdőben.

A két öreg barát, Medvenc és Borzas minden délután sétára indult, ahogy fiatal korukban. Bagoly már nem imbolygott felettük árnyékként. Madarunk nemcsak rövidlátó, de feledékeny is lett, a szemüvegét folyton elveszítette, és ritkán hagyta el az odúját.

Egy nap a cirkuszsátor mellett sétálva észrevették, hogy a földbe szúrta hét sátorrudat alaposan megrágtá az idő vasfoga.

- Pár éven belül ki kell cserélnünk, különben összedől a sátor - jelentette ki Borzas.

- Medárd fiam csak a kifejezetten vágásra ültetett fákat engedí kivágnani. A barlangom felett

van egy kisebb tisztás, ültessünk oda hét, gyorsan növő tengerparti fenyőt, annak hosszú a törzse, és apró, de sűrű koronája van - vetette fel Medvenc.

A gondolatot tett követte. Afrikai barátjuk, Elefánt szállította a növendék fákat a Földközi-tenger partjáról. Két év sem telt el, és a fenyők már sátorpóznaként magasodtak. Medvenc és Borzas egy reggel elhatározta, hogy délután kivágják a fákat. Aznap délben Bagoly kimerészkedett az odújából. A szemüvegét megint nem találta, így vaksin hunyorogva szállt Medvenc otthona felé. A barlang fölött meglátta a hét sudár fenyőt. Ijedtében megállt a levegőben, és a földre huppant.

- Hétfő, a hétfejű sárkány visszatért, hogy bosszút álljon rajtunk. Bizonyára megtudta, hogy a

vízgyút rég szétszereltük! - gondolta rémülten.

Nehézkesen szárnyra kapott, és telekürtölte az erdőt a hírral. Vagyis az álhírral. A félelem beköltözött minden odúba, vacokba, fészekbe. Mire visszaért a barlanghoz, a két öreg barát már kivágta a fákat, sőt le is gallyazta, le is hántolta azokat.

- Hallottátok? Hétfő visszatért, hogy bosszút álljon rajtunk! - kiáltotta nekik Bagoly.

- Honnan veszed? - kérdezte Medvenc.

- A saját szememmel láttam, éppen a barlangod felett - lihegte Bagoly. - Elsőként biztos téged akar megenni!

A két öreg barát egymásra nézett és elmosolyodott. De mielőtt elmagyarázhatták volna Bagolynak, hogy a hét fenyőfát látta hétfejű sárkánynak, a madár tovább repült, hogy mindenki megtudja a félelmetes hírt.

Medárd másnap összehívta a rendkívüli erdei tanácsot. A két öreg barát félrehúzódott.

- Elmondjuk nekik az igazat? - morfondírozott Borzas.

- Kigúnyolnák szegény Bagolyt. És a félelem már annyira belopódzott mindenki szívébe, hogy talán el se hinnék az igazat - brummogta halkán Medvenc.

- Van egy ötletem. Varrjunk mindenkinek félelemálló mellényt! - kiáltott Borzas olyan hangosan, hogy a vitatkozó erdőlakók mind elhallgattak.

- Kedves barátaim - fordult Borzas a tanács felé -, sok okos felvetést hallottam tőletek. Igen, lehetséges újra összeállítani a vízgyút, lehetséges rakétakilövő állomást építeni, de talán van ennél egyszerűbb megoldás is. Az emberek néha sárga színű, fényvisszaverő mellényt vesznek magukra,

és attól rögtön bátrabban közlekednek az utcákon. A bátrakat pedig senki sem meri megtámadni, még Hétfő sem. Talán nekünk is segít legyőzni a félelmünket. Bagolynak köszönhetjük, hogy jelezte a veszélyt, biztosan beleegyeznek, hogy rég bezárt laboratóriuma helyén varróműhelyt rendezzünk be.

- Hát persze, hogy beleegyezem! - kurjantott Bagoly.

- Holnap bemegyek a városba, és az erdő közös pénzéből megveszem a szükséges anyagokat és varrógépeket.

Az erdőlakók hatalmas üdvívalgással fogadták az ötletet, és félelmük máris oszladozni kezdett. Másnap berendezték a varróműhelyt, amelynek vezetője Nádirigó lett. Egy hét alatt megvarrták az összes erdőlakó számára a mellényeket, a félelem pedig nyom nélkül eltűnt. Sőt, a helyére melegség költözött az erdőlakók szívébe, mert mindenkinek ugyanolyan színű és formájú mellénye lett: kinek aprócska, kinek hatalmas nagy.

Medvenc és Borzas is büszkén feszített egyenmellényében.

- Tudod - vallotta be Borzas -, az elmúlt éjjel hosszan elkerült az álom. Arra jutottam, hogy évekkal ezelőtt nagy hibát követtem el. Életben tartottam Hétfő emlékét. Ha nincs a bábszínházi darab és a bronz vízköpők, talán Bagoly sem látja sárkányfejeknek a fenyő lombkoronáit!

- Sose bánd, barátom! Bagoly tévedése végül is jól sült el. A félelemálló mellény közelebb hozta egymáshoz az erdőlakókat. A Gonosznak valóban nem szabad emlékművet állítani, de sose felejtsük el azokat az időket! Hiszen akkor miről mesélnénk az unokáknak?

VARGA ZOLTÁN ZSOLT

